

מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■

חולקים-disputants ◆ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי ואני באתי בדבריך?												
היינו דכתיב (יחזקאל ח) ושבעים איש מזקני בית ישראל ויאזניהו בן שפן עמד בתוכם עמדים לפנים ואיש מקטרתו בידו ועתר ענן הקטרת עלה, (יחזקאל ח) וישלח תבנית יד ויקחני בציצת ראשי ותשא אתי רוח בין הארץ ובין השמים ותבא אתי ירושלימה במראות אלהים אל פתח שער הפנימית הפונה צפונה אשר שם מושב סמל הקנאה המקנה												
(יחזקאל ח) ויבא אתי אל חצר בית ה' הפנימית והנה פתח היכל ה' בין האולם ובין המזבח כעשרים וחמשה איש אחריהם אל היכל ה' ופניהם קדמה והמה משתחווים קדמה לשמש.												
ממשמע שנאמר ופניהם קדמה, איני יודע שאחוריהם אל היכל ה'?												
אלא מה תלמוד לומר אחריהם אל היכל ה' - מלמד שהיו פורעין עצמן, והיו מתריון כלפי מטה.												
אמר לו הקדוש ברוך הוא למיכאל: מיכאל סרוחא אומתך. אמר לפניו: רבוננו של עולם, דיו לטובים שבהם. - אמר לו: אני שורף אותם ולטובים שבהם.												
מיד (יחזקאל י) ויאמר אל האיש לבש הבדים ויאמר בא אל בינות לגלגל אל תחת לכרוב ומלא חפניך גחלי-אש מבינות לכרבים וורק על העיר ויבא לעיני מיד (יחזקאל י) וישלח הכרוב את ידו מבינות לכרובים אל האש אשר בינות הכרבים וישא ויתן אל חפני לבש הבדים ויקח ויצא.												
אילמלא לא נצטנו גחלים מידו של כרוב לידו של גבריאל - לא נשתירו משונאהו של ישראל שריד ופליט.	רב חנא בר ביונא אמר רבי שמעון חסידא:											
וכתיב (יחזקאל ט) והנה האיש לבוש הבדים אשר הקסת במתניו משיב דבר לאמר עשיתי כאשר צויתני.												
באותה שעה הוציאו לגבריאל מאחורי הפרגוד, ומחיהו שיתין פולסי דנורא. אמרו ליה: אי לא עבדת - לא עבדת, אי עבדת - אמאי לא עבדת כדפקדו? ועוד: דעבדת, לית לך: אין משיבין על הקלקלה?	רבי יוחנן:											
איתיה לדוביאל שרא דפרסאי, ואוקמיה בחריקיה, ושמש עשרים ואחד יום.												
היינו דכתיב (דניאל י) ושר מלכות פרס עמד לנגדי עשרים ואחד יום והנה מיכאל אחד השרים הראשונים בא לעורני ואני נותרתי שם אצל מלכי פרס.												
יהבו ליה עשרין ותד מלכי, ופרותא דמשהיג. אמר: כתיבו לי לישראל באכרגא - כתבו ליה, כתיבו לי רבנן באכרגא כתבו ליה. כעידנא דבעו למיחתם עמד גבריאל מאחורי הפרגוד, ואמר (תהלים קכו) שוא לכם משכימי קום מאחרי שבת אכלי לחם העצבים כן יתן לידידו שנא.												
מאי כן יתן לידידו שנא?												
אלו נשותיהן של תלמידי חכמים שמנדדות שינה בעולם הזה וזכות לעולם הבא.	רבי יצחק:											
ולא השגיחו עליו, אמר לפניו: רבוננו של עולם אם יהיו כל חכמי אומות העולם בכף מאזנים, ודניאל איש חמודות בכף שניה לא נמצא מכריע את כולם? אמר הקדוש ברוך הוא: מי הוא זה שמלמד זכות על בני? אמרו לפניו: רבוננו של עולם, גבריאל. - אמר להם: יבא.												
שנאמר (דניאל י) ואני באתי בדבריך												
אמר להו: ליעול. אעילוהו.												
אתא אשכחיה לדוביאל דנקט ליה לאיגרתיה בידיה, בעא למרמא מיניה - בלעה. איכא דאמרי: מיכתב הוה כת'בא, מיחתם לא הוי חתמא. איכא דאמרי: אף מיחתם נמי הוה חתמא, כדבלעיה מחיק לה מיניה.												
היינו דבמלכותא דפרס איכא דיהיב כרגא ואיכא דלא יהיב כרגא.												
(דניאל י) ואני יוצא והנה שר יון בא												
עוי עוי וליכא דאשגח ביה.												
ואי בעית אימא: רחיצה דאקרי ענוי מנא לן - מהכא, דכתיב (מלכים א' ב') ולאביתר אמר המלך ענתות לך על שדך כי איש מות אתה וביום הזה לא אמיתך כי נשאת את ארון ה' לפני דוד אבי וכי התענית בכל אשר התענה אבי												
וכתיב ביה בדוד (שמואל ב' יז) כי אמרו העם רעב ועיף וצמא במדבר.												
רעב - מלוחם וצמא - ממים.												
עייף ממאי												
לאו מרהיצה?												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ודילמא מנעילת הסנדל?								ז		◇		עז.
מהכא, (משלי כה) מים קרים על נפש עיפה.	אלא אמר רבי יצחק:							!		◇		עז.
ודילמא משתיה?								ז				עז.
מי כתיב בנפש עיפה על נפש עיפה כתיב.								!		◇		עז.
ונעילת הסנדל מנא לן?										ז	◇	עז.
דכתיב (שמואל ב' טו) ודוד עלה במעלה הזיתים עלה ובוכה וראש לו חפוי והוא הולך יחף.								!		◇		עז.
יחף ממאי								^	!			עז.
לאו מנעילת הסנדל?								!	!			עז.
ודילמא מסוסיא ומרטקא										ז	◇	עז.
מהכא (ישעיהו ב') לך ופתחת השק מעל מתניך ונעלך תחליך מעל רגלך וכתוב (ישעיהו כ') ויעש כן הלך ערום ויחף.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:							!		◇		עז.
יחף ממאי?								^	!			עז.
לאו מנעילת הסנדל?								!	!			עז.
ואימא במנעלים המטולאים. דאי לא תימא הכי ערום ערום ממש? אלא - בבגדים בלויים, הכא נמי - במנעלים המטולאים.										ז	◇	עז.
מהכא (ירמיהו ב') מנעי רגלך מיהף וגרונוך מצמאה - מנעי עצמך מן החטא כדי שלא יבא רגלך לידי יחוף. מנעי לשונך מדברים בטלים כדי שלא יבא גרונוך לידי צמאה.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:							!		◇		עז.
תשמיש המטה דאיכרי ענוי מנא לן?										ז	◇	עז.
דכתיב (בראשית לא) אם תענה את בנתי ואם תקח נשים								!		◇		עז.
אם תענה - מתשמיש, ואם תקח - מצרות.								!				עז:
ואימא: אידי ואידי מצרות										ז	◇	עז:
מי כתיב אם תקח? ואם תקח כתיב.								!		◇		עז:
ואימא: אידי ואידי מצרות, חד - לצרות דידיה וחד לצרות דאתיין ליה מעלמא - דומיא דאם תקח										ז	◇	עז:
מי כתיב אם תקח ואם תענה ואם תקח כתיב.								!		◇		עז:
הא תשמיש גופה איקרי ענוי, דכתיב (בראשית לד) וישכב אתה ויענה	רב פפא לאביי:									ז	◇	עז:
התם שיענה מביאות אחרות.	אמר ליה: [אביי]							!		◇		עז:
אסור לרחוק מקצת גופו ככל גופו, ואם היה מלוכלך בטיט ובצואה - רוחץ כדרכו ואינו חושש. אסור לסוך מקצת גופו ככל גופו, ואם היה חולה או שהיו לו חטטין בראשו - סך כדרכו ואינו חושש.	תנו רבנן:									■	◇	עז:
מדיחה אשה ידה אחת במים ונותנת פת לתינוק, ואינה חוששת.	תנא דבי מנשה, רבן שמעון בן גמליאל אומר:									■	◇	עז:
אמרו עליו על שמאי הזקן שלא רצה להאכיל בידו אחת, וגורו עליו להאכיל בשתי ידים.										○	■	עז:
מאי טעמא?										ז		עז:
משום שיבתא.	אביי:							!		◇		עז:
ההולך להקביל פני אביו או פני רבו, או פני מי שגדול ממנו - עובר עד צוארו במים, ואינו חושש.	תנו רבנן:									■	◇	עז:
הרב אצל תלמיד מאי?	איבעיא להו:									^	◇	עז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אנא הזיתיה לזעירי דאזל לגבי רב חייא בר אשי תלמידיה.	תא שמע, דאמר רב יצחק בר בר חנה:								!		◇	עז:		
ההוא רב חייא בר אשי הוא דאזל לגביה דזעירי רביה.	רב אשי:							ז			◇	עז:		
רבא שרא לבני עבר ימינא למעבר במיא לנטורי פירי.	[רבא]										■	◇	עז:	
תניא דמסייע לך	אבוי לרבא:										■		עז:	
שומרי פירות עוברין עד צוארן במים ואין חוששין.	[תניא]										■	◇	עז:	
רב יוסף שרא להו לבני בי תרבו למיעבר במיא למיתי לפירקא, למיזל לא שרא להו.	[רב יוסף]										■	◇	עז:	
אם כן אתה מכשילן לעתיד לבא.	אמר ליה אבוי:										ז		עז:	
שרא להו למיתי, ושרא להו למיזל.	איכא דאמרי: [רב יוסף]										■	◇	עז:	
בשלמא למיתי - לחיי, אלא למיזל - מאי טעמא?	אמר ליה אבוי:										ז		עז:	
כדי שלא תהא מכשילן לעתיד לבא.	[רב יוסף]										!	◇	עז:	
רב יהודה ורב שמואל בר רב יהודה הוו קיימי אגודא דנהר פרת אמברא דחצדד, והוה קאי רמי בר פפא מהך גיסא, רמא להו קלא, מהו למיעבר למיתי לגבייכו למשאל שמעתא?	[רמי בר פפא]										○ ^	◇	עז:	
עובר, ובלבד שלא יוציא ידו מתחת חפת חלוקו.	אמר ליה רב יהודה: רב ושמואל דאמרי תרוייהו:										!	◇	עז:	
עובר ובלבד שלא יוציא ידו מתחת חפת חלוקו.	איכא דאמרי, אמר ליה רב שמואל בר רב יהודה:										■	!	עז:	
ובחול כי האי גונא מי שרי? והכתוב: (יחזקאל מז) וימד אלף באמה ויעברני במים מי אפסי - מכאן שמותר לעבור עד אפסיים, וימד אלף ויעברני במים מים ברכים - מכאן שמותר לעבור עד ברכים, וימד אלף ויעברני מי מתנים - מכאן שמותר לעבור עד מתנים, מכאן ואילך וימד אלף נחל אשר לא אוכל לעבר.	מתקף לה רב יוסף:										■	ז	◇	עז:
שאני נחל דרדיפי מיא.	אבוי:										!	◇	עז:	
יכול יעברנו בסיחוי											ז	◇	עז:	
תלמוד לומר (יחזקאל מז) כי גאו המים מי שחו											■	!	◇	עז:
מאי מי שחו?											^	!	עז:	
שיוטא, שכן קורין לשיטא סייחא											!	!	עז:	
יכול יעברנו בבורני קטנה											ז	◇	עז:	
תלמוד לומר (ישעיהו לג) בל תלך בו אני שיט,											■	!	◇	עז:
יכול יעברנו בבורני גדולה											ז	◇	עז:	
תלמוד לומר (ישעיהו לג) וצי אדיר לא יעברנו											■	!	◇	עז:
מאי משמע?											^		עז:	
לא תזיל ביה בספינת ציידין, ובורני רבתי לא תגווניה.	כדמתרגם רב יוסף:										!		עז:	
אף מלאך המות אין לו רשות לעבור בתוכו, כתיב הכא בל תלך בו אני שיט וכתוב התם משוט בארץ.	רבי יהודה בן פזי:										■		◇	עז:
מעין היוצא מבית קדשי הקדשים בתחילה דומה לקרני חגבים, כיון שהגיע לפתח היכל נעשה כחוט של שתי, כיון שהגיע לאולם נעשה כחוט של ערב כיון שהגיע אל פתח עזרה נעשה כפי פך קטן.	רבי פנחס משום רב הונא צפוראה:										■		◇	עז:
מים מפכין עתידין להיות יוצאין מתחת מפתן הבית.	והיינו דתנן רבי אליעזר בן יעקב:										■		עז:	
מכאן ואילך היה מתגבר ועולה עד שמגיע לפתח בית דוד, כיון שמגיע לפתח בית דוד - נעשה כנחל שוטף, שבו רוחצין זבין וחבות נדות ויולדות, שנאמר (זכריה יג) ביום ההוא יהיה מקור נפתח לבית דוד ולישבי ירושלים לחטאת ולגדה.											■		◇	עז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכאן רמז לנדה שצריכה לישב עד צוארה במים.	רב יוסף:											◇
ולית הילכתא כוותיה.												◇
שבת דאיכא מנעל מאי?												◇
אנא חזיתיה לרבי אמי ורבי אסי דמטו עורקומא דמיא, ועברוה, דרך מלבוש.	נחמיה חתניה דבי נשיאה:											◇
תינח מנעל, סנדל מאי איכא למימר?												◇
אנא חזיתיה לרבינא דעבר דרך מלבוש.	רב ריחומי:											◇
סנדל לכתחלה לא.	רב אשי											◇
ריש גלותא איקלע להגרוניא לבי רב נתן. רפרם וכולהו רבנן אתו לפירקא, רבינא לא אתא. למחר בעי רפרם לאפוקי לרבינא מדעתיה דריש גלותא.												◇
מאי טעמא לא אתא מר לפירקא?	אמר ליה: [רפרם]											◇
הוה כאיב לי כרעאי.	אמר ליה: [רבינא]											◇
איבעי לך למיסם מסאנן	[רפרם]											◇
גבא דכרעא הוה.	[רבינא]											◇
איבעי לך למרמא סנדלא.	[רפרם]											◇
עורקמא דמיא הוה באורחא.	[רפרם]											◇
איבעי לך למעבריה דרך מלבוש.	[רפרם]											◇
לא סבר לה מר להא דאמר רב אשי:	[רפרם]											◇
סנדל לכתחלה לא?	[רב אשי]											◇
אסור לישב על גבי טינא ביום הכפורים.	תני יהודה בר גרוגרות:											◇
ובטינא מטפחת.	רבי יהושע בן לוי:											◇
ובטופח על מנת להטפוח.	אבוי:											◇
מותר להצטנן בפירות.	רב יהודה:											◇
רב יהודה מצטנן בקרא.	[רב יהודה]											◇
רבה מצטנן בינוקא.	[רבה]											◇
רבא מצטנן בכסא דכספא.	[רבא]											◇
כסא דכספא, מלא - אסור, חסר - שרי. דפחרא, אידי ואידי - אסור, משום דמישחל שחיל.	רב פפא:											◇
כסא דכספא - חסר נמי אסור, משום דמודריב.	רב אשי:											◇
זעירא בר חמא אושפיזינן דרבי אמי ורבי אסי ורבי יהושע בן לוי ודכולהו רבנן דקיסרי הוה												◇
בר אריא תא אימא לך מילתא מעליתא דהוה עביד אבוך, מטפחת היה לו בערב יום הכפורים ושורה אותה במים ועושה אותה כמין כלים נגובין, ולמחר מקנח בה פניו ידיו ורגליו. ערב תשעה באב שורה אותה במים, ולמחר מעבירה על גבי עיניו.	אמר ליה [זעירא בר חמא] לרב יוסף בריה דרבי יהושע בן לוי:											◇
בערב תשעה באב מביאין לו מטפחת ושורה אותה במים, ומניחה תחת מראשותיו, ולמחר מקנח פניו ידיו ורגליו. בערב יום הכפורים מביאין לו מטפחת ושורה אותה במים, ועושה אותה כמין כלים נגובין, ולמחר מעבירה על גבי עיניו.	וכן כי אתא רבה בר מרי אמר:											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איפכא אמרת לן, ואותיבנך סחיטה.	רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא:											ע.ה.
זקן ויושב בישיבה צריך ליטול רשות להתיר בכורות או אינו צריך?	רב מנשיא בר תחליפא אמר רב עמרם אמר רבה בר בר חנה, שאלו את רבי אלעזר:											ע.ה.
מאי קא מיבעי להו?												ע.ה.
דבר זה הניחו להם לבי נשיאה כדי להתגדר בו	הכי קא מיבעי להו: הכי הא דאמר רב אידי בר אבין:											ע.ה.
צריך ליטול רשות, או דילמא כיון דזקן ויושב בישיבה - אין צריך?												ע.ה.
אני ראיתי את רבי יוסי בן זמרא, שקן ויושב בישיבה היה, ועמד במעלה מזקנו של זה - ונטל רשות להתיר בכורות.	עמד רבי צדוק בן חלוקה על רגליו ואמר:											ע.ה.
לא כך היה מעשה, אלא כך היה מעשה: רבי יוסי בן זמרא כהן היה	אמר ליה רבי אבא:											ע.ה.
הלכה כרבי מאיר	והכי קא מיבעיא ליה: [רבי יוסי בן זמרא]											ע.ה.
החשוד בדבר לא דנו ולא מעידו	דאמר: [רבי מאיר]											ע.ה.
או דילמא הלכה כרבן שמעון בן גמליאל												ע.ה.
נאמן הוא על של חבירו ואינו נאמן על של עצמו?	דאמר: [רבן שמעון בן גמליאל]											ע.ה.
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.	ופשט ליה: [רבי אלעזר]											ע.ה.
מהו לצאת בסנדל של שעם ביום הכפורים.	ותו קא מבעיא להו:											ע.ה.
אני ראיתי את רבי יהושע בן לוי שיצא בסנדל של שעם ביום הכפורים	עמד רבי יצחק בר נחמני על רגליו ואמר:											ע.ה.
בתענית צבור מאי?	ואמינא ליה: [רבי יצחק בר נחמני]											ע.ה.
לא שנא.	אמר לי: [רבי יהושע בן לוי]											ע.ה.
אני ראיתי את רבי אלעזר דמן ננוה שיצא בסנדל של שעם בתענית צבור	רבה בר בר חנה:											ע.ה.
ביום הכפורים מאי?	ואמינא ליה: [רבה בר בר חנה]											ע.ה.
לא שנא.	אמר לי: [רבי אלעזר דמן ננוה]											ע.ה.
רב יהודה נפיק בדהיטני	[רב יהודה]											ע.ה.
אבוי נפיק בדהוצי	[אבוי]											ע.ה.
רבא נפיק בדיקולי	[רבא]											ע.ה.
רבה בר רב הונא כריך סודרא אכרעיה ונפיק.	[רבה בר רב הונא]											ע.ה.
הקיסע יוצא בקב שלו, דברי רבי מאיר.	מתיב רמי בר חמא: [רבי מאיר]											ע.ה.
אוסר.	רבי יוסי:											ע.ה.
ושוין שאסור לצאת בו ביום הכפורים	ותני עלה:											ע.ה.
התם דאית ביה כתיבין, ומשום תענוג.	אבוי:											ע.ה.
ואי לאו מנא הוא - כתיבין משוי ליה מנא?	אמר ליה רבא:											ע.ה.
ועוד: כל תענוג דלאו מנעל הוא, ביום הכפורים מי אסור?												ע.ה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הוא רבה בר רב הונא:	הוא רבה בר רב הונא:											◇	עח:
הוא כריך סודרא אכרעיה ונפיק.	הוא רבה בר רב הונא:											◇	עח:
אם יש לו בית קבול כתיבין טמא	ועוד: מדקתני סיפא:											◇	עח:
מכלל דרישא לאו בדאית ליה כתיבין עסקינן												◇	עח:
לעולם דכולי עלמא מנעל הוא, ובשבת בהא פליגי	אלא אמר רבא:											◇	עח:
גזרינן דילמא משתמיט ואתי לאתויי ארבע אמות	מר סבר: [רבי יוסי]											◇	עח:
לא גזרינן.	ומר סבר: [רבי מאיר]											◇	עח:
תינוקות מותרין בכולן, חוץ מנעילת הסנדל.	תנו רבנן:											◇	עח:
מאי שנא נעילת הסנדל - דאמרי: אינשי עבדו ליה. הנך נמי, אמרי: אינשי עבדו ליה.												◇	עח:
רחיצה וסיכה - אימר מאתמול עבדי ליה												◇	עח:
סנדל - נמי, אימר מאתמול עבדי ליה.												◇	עח:
סנדל לא אפשר דמתמול עבדי ליה												◇	עח:
האי מאן דבעי למיטעם טעמא דמיתותא - ליסיס מסאני וליגני.	דאמר שמואל:											◇	עח:
והא מותרין לכתחלה קתני												◇	עח:
אלא: הנך דלאו רביתיהו - גזרו בהו רבנן, הנך דרביתיהו הוא - לא גזרו בהו רבנן.												◇	עח:
רביתיה דינוקא - מיא חמימי ומשאא. גדל פורתא - ביעתא בכותחא, גדל פורתא - תבורי מאני.	דאמר אביי, אמרה לי אם:											◇	עח:
כי הא דרבה זבין להו מאני גזיזי דפחרא לבניה, ומתברי להו.	[רבה]											◇	עח:
המלך והכלה ירחצו את פניהם.												◇	עח:
מתניתין מני												◇	עח:
רבי חנניא בן תרדיון היא.												◇	עח:
המלך והכלה לא ירחצו את פניהם.	דתניא: [ת"ק]											◇	עח:
המלך והכלה ירחצו את פניהם.	רבי חנניא בן תרדיון אומר משום רבי אליעזר:											◇	עח:
החיה לא תנעול את הסנדל.	[ת"ק]											◇	עח:
החיה תנעול את הסנדל.	רבי חנניא בן תרדיון אומר משום רבי אליעזר:											◇	עח:
מלך מאי טעמא												◇	עח:
דכתיב (ישעיהו לג) מלך ביפיו תחוינה עיניך.												◇	עח:
כלה מאי טעמא												◇	עח:
כדי שלא תתגנה על בעלה.												◇	עח:
כלה עד כמה?	רב לרבי חייא:											◇	עח:
אין מונעין תכשיטין מן הכלה כל שלשים יום.	אמר ליה [רבי חייא], כדתניא:											◇	עח:
החיה תנעול את הסנדל												◇	עח:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משום צינה.												עח: ◇
אם מחמת סכנת עקרב - מותר.	שמואל:											עח: ◇
האוכל ככותבת הגסה.												עח: < ◇
ככותבת שאמרו בגרעינתה או בלא גרעינתה?	בעי רב פפא:											עט: ◇
עצם כשעורה, בקליפתה או בלא קליפתה, בלחה או ביבשה?	בעי רב אשי:											עט: ◇
רב אשי לא מבעיא ליה הא דרב פפא - גסה איתמר, כל כמה דגסה.												עט: ■
רב פפא לא מבעיא ליה הא דרב אשי לחה - שכולת מיקרי, שלא בקליפתה - אושלא מיקרי.												עט: ■
כותבת הגסה שאמרו - יתירה מכביצה, וקים להו לרבנן דבהכי מיתבא דעתיה, בציר מהכי - לא מיתבא דעתיה.	רבה אמר רב יהודה:											עט: ◇
מעשה והביאו לטעום את התבשיל, ולרבן גמליאל שתי כותבות ודלי של מים	מיתבי:											עט: ◇
העלום לסוכה	ואמרו: [רבן יוחנן בן זכאי ורבן גמליאל]											עט: ◇
לא מפני שהלכה כך, אלא שרצו להחמיר על עצמן.	ותני עלה:											עט: ◇
וכשנתנו לו לרבי צדוק אוכל פחות מכביצה, נטלו במפה, ואכלו חוץ לסוכה, ולא בירך אחריו.	[רבי צדוק]											עט: ◇
הא כביצה - בעי סוכה.												עט: ■
ואי סלקא דעתך כותבת הגסה שאמרו יתירה מכביצה, השתא שתי כותבות בלא גרעינן - לא הוה כביצה, כותבת הגסה וגרעינתה מי הוי יתירה מכביצה?												עט: ■
אין, שתי כותבות בלא גרעינתה - לא הוה כביצה, כותבת הגסה וגרעינתה - הוי יתירה מכביצה.	רבי ירמיה:											עט: ◇
היינו דאמרי אינשי: תרי קבי דתמרי, חד קבא דקשיתא וסריח.	רב פפא:											עט: ■
התם היינו טעמא משום דהוה ליה פירי, ופירי לא בעו סוכה.	רבא:											עט: ◇
כשהיינו לומדים תורה אצל רבי אלעזר בן שמוע הביאו לפנינו תאנים וענבים, ואכלנום אכילת עראי חוץ לסוכה.	מיתבי, אמר רבי:											עט: ◇
אכילת עראי - אין, אכילת קבע - לא												עט: ■
אימא: אכלנום כאכילת עראי חוץ לסוכה.												עט: ◇
איבעית אימא: אכלנום אכילת קבע, ואכלנו פת אכילת עראי בהדייהו חוץ לסוכה.												עט: ◇
לימא מסייע ליה:												עט: ■
לפיכך אם השלים במיני תרגימא - יצא.	[תניא]											עט: ◇
ואי סלקא דעתך פירי בעו סוכה - ליתני פירות												עט: ■
מאי מיני תרגימא - פירות.												עט: ◇
ואיבעית אימא: באתרא דלא שכחי פירי.												עט: ◇
כותבת הגסה שאמרו חסרה מכביצה.	רב זביד:											עט: ◇
שאור בכזית, חמץ בככותבת.	דתנן, בית שמאי:											עט: ◇
מאי טעמא דבית שמאי?	והוינן בה:											עט: ◇
נכתוב רחמנא חמץ, ולא בעי שאור, ואנא אמינא: ומה חמץ שאין חמוצו קשה - אסור בכזית, שאור שחמוצו קשה - לא כל שכן. מדפלגינהו רחמנא - לימדה לך: שיעורו של זה לא כשיעורו של זה, שאור בכזית וחמץ בככותבת.												עט: ◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואי סלקא דעתך כותבת הגסה שאמרו יתירה מכביצה, מכדי בית שמאי אשיעורא דנפיש מכזית קא מהדרי - ליתני כביצה ואי נמי כי הדדי נינהו - ניתני כביצה אלא לאו שמע מינה: כותבת פחותה מכביצה.												עט:
ממאי? דילמא לעולם אימא לך: כותבת הגסה שאמרו - יתירה מכביצה, הא סתמא - כביצה [פחות מכביצה]. ואי נמי: כי הדדי נינהו וחדא מיניהו נקט.												עט:
עד כמה מזמנין? עד כזית, דברי רבי מאיר.	אלא מהכא: [רבי מאיר]											עט:
עד כביצה.	רבי יהודה											עט:
במאי קא מפלגי?												עט:
ואכלת זו אכילה, ושבעת - זו שתיה. ואכילה בכזית.	רבי מאיר סבר:											עט:
(דברים ח) ואכלת ושבעת - אכילה שיש בה שביעה, ואי זה - זה כביצה.	רבי יהודה סבר:											עט:
ואי סלקא דעתך כותבת הגסה שאמרו יתירה מכביצה - השתא כביצה שבועי משבעא, דעתא לא מיתבא? אלא לאו שמע מינה: כותבת הגסה שאמרו פחות מכביצה, כביצה - משבעא, ככותבת - מיתבא דעתיה.												עט:
כל השיעורין כולן בכזית, חוץ מטומאת אוכלין, ששינה הכתוב במשמעו ושינו חכמים בשיעורין. וראה לדבר יום הכפורים.	תניא, רבי:											ב.
מאי שינה הכתוב במשמעו												ב.
(ויקרא כג) מלא תענה												ב.
ומאי שינו חכמים בשיעוריה												ב.
ככותבת												ב.
ומאי ראה לדבר יום הכפורים?												ב.
דאי מהתם - הוה אמינא: אורחא דקרא הוא.												ב.
טומאת אוכלין כביצה מנלן?												ב.
דאמר קרא (ויקרא יא) מכל האכל אשר יאכל - אוכל הבא מחמת אוכל, ואיזה זה - ביצת תרנגולת.	רבי אבהו אמר רבי אלעזר:											ב.
ואימא גדי?												ב.
מחוסר שחיטה												ב.
ואימא בן פקועה												ב.
טעון קריעה.												ב.
ואימא ביצת בר יוכני?												ב.
תפסת מרובה לא תפסת, תפסת מועט - תפסת.												ב.
ואימא ביעתא דציפורתא												ב.
מכל האכל אשר יאכל - אוכל שאתה אוכלו בבת אחת, ושיערו חכמים: אין בית הבליעה מחזיק יותר מביצת תרנגולת	רבי אבהו דידיה אמר:											ב.
האוכל חלב בזמן הזה צריך שיכתוב לו שיעור, שמא יבא בית דין אחר וירבה בשיעורין.	רבי אלעזר:											ב.
מאי ירבה בשיעורין?												ב.
אי נימא דמחייבי קרבן אכזית קטן												ב.
(ויקרא ד) אשר לא תעשינה בשגגה ואשם, השב מידיעתו - מביא קרבן על שגגתו, לא שב מידיעתו - אין מביא קרבן על שגגתו.	והתניא:											ב.
אלא, דלא מחייבי קרבן עד דאיכא כזית גדול.												ב.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולמאי דסליק אדעתיה מעיקרא דמחייבי קרבן אכזית קטן, מאי ירבה בשיעורין								◊				
שמא ירבה בקרבנות מחמת שיעורין.								◊				
שיעורין ועונשין הלכה למשה מסיני.	רבי יוחנן:							◊				
עונשין? מכתב כתיב?								◊				
שיעורים של עונשין הלכה למשה מסיני.	אלא הכי קאמר: [רבי יוחנן]							◊				
שיעורין של עונשין הלכה למשה מסיני	תניא נמי הכי: [ת"ק]							◊				
בית דינו של יעבץ תיקונם	אחרים:							◊				
והכתיב (ויקרא כז) אלה המצות - שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה								◊				
אלא: שכחום וחזרו ויסדום.	[אחרים]							◊				
השותה מלא לוגמיו.								◊				
לא מלא לוגמיו ממש, אלא כל שאילו יסלקנו לצד אחד ויראה כמלא לוגמיו.	רב יהודה אמר שמואל:							◊				
מלא לוגמיו	והא אנן תנן:							◊				
אימא: כמלא לוגמיו.								◊				
כמה ישתה ויהא חייב? בית שמאי אומרים: רביעית	מיתבי: [בית שמאי]							◊				
מלא לוגמיו.	בית הלל:							◊				
כמלא לוגמיו	רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר:							◊				
כדי גמיעה	רבי יהודה בן בתירא:							◊				
מי עדיפא ממתניתין, דאוקימנא כדי שיראה - הכי נמי - כדי שיראה.								◊				
אי הכי היינו רבי אליעזר								◊				
איכא בינייהו מלא לוגמיו דחוק.								◊				
אם כן הוה ליה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל	מתקף לה רב הושעיא:							◊				
כי אתשיל - בעוג מלך הבשן אתשיל, דהוה ליה בית שמאי לחומרא.	אמר ליה: [רב יהודה]							◊				
מאי שנא אכילה - דכל חד וחד בככותבת, ומאי שנא שתיה דכל חד וחד בדידיה?	מתקף לה רבי זירא:							◊				
קים להו לרבנן בככותבת דבהכי מיתבא דעתיה, בציר מהכי - לא מיתבא. בשתיה - בדידיה מיתבא דעתיה, בדחבריה לא מיתבא דעתיה.	אמר ליה אבוי:							◊				
וכל העולם כולו בככותבת, ועוג מלך הבשן בככותבת?	מתקף לה רבי זירא:							◊				
קים להו לרבנן דבהכי מיתבא דעתיה, בציר מהכי - לא מיתבא דעתיה. מיהו, כולי עלמא - טובא, ועוג מלך הבשן - פורתא.	אמר ליה אבוי:							◊				
בשר שמן - בככותבת, ולולבי גפנים בככותבת?	מתקף לה רבי זירא:							◊				
קים להו לרבנן דבהכי מיתבא דעתיה, בציר מהכי לא מיתבא דעתיה. - מיהו, בשר שמן - טובא, לולבי גפנים - פורתא.	אמר ליה אבוי:							◊				
כזית בכדי אכילת פרס, וכותבת בכדי אכילת פרס?	מתקף לה רבא:							◊				
קים להו לרבנן דבהכי מיתבא דעתיה, בטפי מהכי - לא מיתבא דעתיה.	אמר ליה אבוי:							◊				

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כזית בכדי אכילת פרס חצי פרס בכדי אכילת פרס?	מתקיף לה רבא:								ז		◇	פ:
הנח לטומאת גוויה, דלאו דאורייתא היא.	אמר ליה רב פפא:								!		◇	פ:
ומי אמר רב פפא הכי? והכתיב (ויקרא יא) ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם									ז			פ:
מכאן שטומאת גוויה דאורייתא	ואמר רב פפא:								ז		◇	פ:
מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא. כל האוכלין									!		◇	פ:
אכל אומצא ומילהא - מצטרף, ואף על גב דלאו אכילה היא, כיון דאכלי אינשי - מצטרפין.	רב פפא:										◇	פ:
ציר שעל גבי ירק מצטרף לככותבת ביום הכפורים.	ריש לקיש:										◇	פ:
פשיטא									ז			פ:
מהו דתימא: משקה הוא, קא משמע לן: כל אכשורי אוכלא - אוכלא הוא.									!		◇	פ:
האוכל אכילה גסה ביום הכפורים פטור, מאי טעמא (ויקרא כג) אשר לא תענה כתיב, פרט למזיק	ריש לקיש:										◇	פ:
זר שאכל תרומה אכילה גסה - משלם את הקרן ואינו משלם את החומש, (ויקרא כב) כי יאכל - פרט למזיק.	רבי ירמיה אמר ריש לקיש:										◇	פ:
זר שכוסס שעורים של תרומה - משלם את הקרן ואינו משלם את החומש. (ויקרא כב) כי יאכל - פרט למזיק.	רבי ירמיה אמר רבי יוחנן:										◇	פ:
זר שבלע שזפין של תרומה, והקיאן, ואכלן אחר - ראשון משלם קרן וחומש, שני אין משלם אלא דמי עצים לראשון בלבד.	רב שיבוי אמר רבי יוחנן:										◇	פ.א.
האוכל והשותה אין מצטרפין											◇	פ.א.
מאן תנא?											◇	פ.א.
במחלוקת שנויה, ורבי יהושע היא.	רב חסדא:								!		◇	פ.א.
כלל אמר רבי יהושע: כל שטומאתו ושיעורו שוה - מצטרף. טומאתו ולא שיעורו, שיעורו ולא טומאתו, לא טומאתו ולא שיעורו - אין מצטרפין.	דתנן: [רבי יהושע]										◇	פ.א.
אפילו תימא רבנן. עד כאן לא קא אמרי רבנן התם אלא לענין טומאה - דשם טומאה חד היא, אבל הכא - משום יתובי דעתא הוא והאי לא מיתבא דעתיה.	רב נחמן:								!		◇	פ.א.
במחלוקת שנויה, ורבי יהושע היא.	וכן אמר ריש לקיש:								!		◇	פ.א.
כלל אמר רבי יהושע כל.	דתנן: [רבי יהושע]										◇	פ.א.
אפילו תימא רבנן, עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא לענין טומאה, אבל הכא משום יתובי דעתיה הוא - והאי לא קא מיתבא דעתיה.	רבי יוחנן:								!		◇	פ.א.
אכל ושתה בהעלם אחד - אינו חייב אלא חטאת אחת.											◇	פ.א.
אכל ועשה מלאכה - חייב שתי חטאות.											◇	פ.א.
אכל אוכלין שאינן ראויין לאכילה, ושתה משקין שאינן ראויין לשתיה, ושתה ציר או מוריים - פטור.											◇	פ.א.
מפני מה לא נאמרה אזהרה בעיניו - משום דלא אפשר. היכי נכתוב? נכתוב רחמנא לא יאכל - אכילה בכזית, נכתוב רחמנא לא תענה - קום אכול משמע.	ריש לקיש:										◇	פ.א.
נכתוב רחמנא השמר פן לא תענה	מתקיף לה רב הושעיא:								ז		◇	פ.א.
אם כן נפיש להו לאוי.									!			פ.א.
נכתוב רחמנא השמר במצות ענוי	מתקיף לה רב ביבי בר אבוי:								ז		◇	פ.א.
אם כן השמר דלאו - לאו, השמר דעשה - עשה.									!			פ.א.
נכתוב: אל תסור מן העינוי	מתקיף לה רב אשי:								ז		◇	פ.א.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof	מקרא-key:
--	------------------

Talmud Navigator

יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	קרי עליה: [רבי]											
(ירמיהו א) בטרם אצרך בבטן ידעתוך וגו'.												
נפק מינה רבי יוחנן.												
ההיא עוברת דארחא, אתו לקמיה דרבי חנינא												
לחושו לה	אמר להו: [רבי חנינא]											
ולא אילחישא.												
(תהלים נח) זרו רשעים מרחם	קרי עליה: [רבי חנינא]											
נפק מיניה שבתאי אצר פירי.												
חולה מאכילין אותו על פי בקיאיין.												
חולה אומר צריך, ורופא אומר אינו צריך - שומעין לחולה	רבי ינאי:											
מאי טעמא												
(משלי יד) לב יודע מרת נפשו.												
פשיטא												
מהו דתימא: רופא קים ליה טפי, קא משמע לן.												
רופא אומר צריך וחולה אומר אינו צריך - שומעין לרופא.	[רבי ינאי]											
מאי טעמא												
תונבא הוא דנקיט ליה.												
חולה מאכילין אותו על פי בקיאיין.	תנן:											
על פי בקיאיין - אין, על פי עצמו - לא. על פי בקיאיין - אין, על פי בקי אחד - לא												
הכא במאי עסקינן - דאמר לא צריכנא.												
וליספו ליה על פי בקי												
לא צריכא, דאיכא אחרינא בהדיה, דאמר: לא צריך.												
מאכילין אותו על פי בקיאיין.												
פשיטא ספק נפשות הוא וספק נפשות להקל												
לא צריכא דאיכא תרי אחריני בהדיה, דאמר: לא צריך.												
תרי כמאה, ומאה כתרי - הני מילי לענין עדות, אבל לענין אומדנא - בתר דעות אזלינן.	ואף על גב דאמר רב ספרא:											
והני מילי לענין אומדנא דממונא, אבל הכא - ספק נפשות הוא.												
ואם אין שם בקיאיין - מאכילין אותו על פי עצמו	והא מדקתני סיפא:											
מכלל דרישא דאמר צריך												
במה דברים אמורים - דאמר לא צריך אני, אבל אמר צריך אני - אין שם בקיאיין תרי אלא חד דאמר לא צריך - מאכילין אותו על פי עצמו.	חסורי מיחסרא והכי קתני:											
כל היכא דאמר צריך אני אפילו איכא מאה דאמרי לא צריך - לדידיה שמעינן, שנאמר לב יודע מרת נפשו.	מר בר רב אשי											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם אין שם בקיאים - מאכילין אותו על פי עצמו.	תנן:	■	⚡									◇
טעמא - דליכא בקיאים, הא איכא בקיאים - לא			⚡									
במה דברים אמורים - דאמר לא צריך אני, אבל אמר צריך אני - אין שם בקיאים כלל מאכילין אותו על פי עצמו, שנאמר לב יודע מרת נפשו.	הכי קאמר:		!									◇
מי שאחזו בולמוס - מאכילין אותו אפילו דברים טמאים, עד שיאורו עיניו.												■
מי שגשכו כלב שוטה - אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו	[ת"ק]											◇
מתיר.	רבי מתיא בן הרש:											■
החושש בגרונו מטילין לו סם בתוך פיו בשבת, מפני שהוא ספק נפשות, וכל ספק נפשות דוחה את השבת.	ועוד אמר רבי מתיא בן הרש:											◇
מי שנפלה עליו מפולת, ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק נכרי ספק ישראל - מפקחין עליו את הגל.												■
מצאוהו חי - מפקחין, ואם מת - יניחיהו.												◇
מניין היו יודעין שהאירו עיניו? משיבחיין בין טוב לרע.	תנו רבנן:											◇
ובטעמא.	אביי:											■
מי שאחזו בולמוס - מאכילין אותו הקל הקל, טבל ונבילה - מאכילין אותו נבילה, טבל ושביעית - שביעית.	תנו רבנן:											◇
טבל ותרומה - תנאי היא												■
מאכילין אותו טבל, ואין מאכילין אותו תרומה.	דתניא: [ת"ק]											◇
תרומה ולא טבל.	בן תימא:											◇
היכא דאפשר בחולין - דכולי עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספינן ליה. כי פליגי בדלא אפשר בחולין	רבה:											◇
טבל חמור	מר סבר: [בן תימא]											■
תרומה חמורה	ומר סבר: [ת"ק]											■
טבל חמור, אבל תרומה - הזיא לכהן.	מר סבר: [בן תימא]											■
תרומה חמורה, אבל טבל - אפשר לתקניה.	ומר סבר: [ת"ק]											■
אפשר בחולין פשיטא												⚡
לא צריכא בשבת.												!
בשבת נמי פשיטא, טלטול מדרבנן הוא												⚡
הכא במאי עסקינן - בעציץ שאינו נקוב, דרבנן.												!
טבל חמור	מר סבר: [בן תימא]											■
תרומה חמורה.	ומר סבר: [ת"ק]											■
לימא תנאי היא												⚡
מי שגשכו נחש קורין לו רופא ממקום למקום, ומקרעין לו את התרנגולת, וגוזזין לו את הכרישין, ומאכילין אותו ואין צריך לעשר, דברי רבי.	דתניא: [רבי]											◇
לא יאכל עד שיעשר.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											◇
נימא רבי אלעזר ברבי שמעון היא, ולא רבן												⚡

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ימא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אפילו תימא רבי, עד כאן לא קאמר רבי התם - אלא לענין מעשר ירק דרבנן, אבל במעשר דגן דטבל דאורייתא הוא - אפילו רבי מודה דאי שרית ליה בעציץ שאינו נקוב אתי למיכל בעציץ שהוא נקוב.	תנו רבנן:											!
מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו דבש וכל מיני מתיקה, שהדבש וכל מיני מתיקה מאירין מאור עיניו של אדם. ואף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר - (שמואל א' יד) ראו נא כי ארו עיני כי טעמתי מעט דבש ומאי אף על פי שאין ראיה לדבר												?
דהתם לאו בולמוס אחזיה.												!
לא שנו אלא לאחר אכילה, אבל קודם אכילה - מגרר גריר, דכתיב (שמואל א' ל) וימצאו איש מצרי בשדה ויקחו אתו אל דוד ויתנו לו לחם ויאכל וישקהו מים ויתנו לו פלח דבלה ושני צמקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל לחם ולא שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות.	אביי:											!
מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אליה בדבש.	רבי נחמן אמר שמואל:											!
אף סולת נקיה בדבש.	רב הונא בריה דרב יהושע:											!
אפילו קמחי דשערי בדיבשא.	רב פפא:											!
פעם אחת אחזני בולמוס, ורצתי למזרחה של תאנה, וקיימתי בעצמי (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה.	רבי יוחנן:											!
הרוצה לטעום טעם תאנה - יפנה למזרחה, שנאמר (דברים לג) ומגד תבואת שמש.	דתני רב יוסף:											!
רבי יהודה ורבי יוסי הווי קא אולי באורחא, אחזיה בולמוס לרבי יהודה - קפחיה לרועה, אכליה לריפתא.	[רבי יהודה]											!
קפחת את הרועה	אמר ליה רבי יוסי:											!
כי מטו למתא אחזיה בולמוס לרבי יוסי, אהדרוהו בלגי וצעי.												!
אני קפחתי את הרועה ואתה קפחת את העיר כולה.	אמר ליה רבי יהודה:											!
ותו, רבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי הווי קא אולי באורחא, רבי מאיר הווי דייק בשמא רבי יהודה ורבי יוסי לא הווי דייקו בשמא. כי מטו להווא דוכתא בעו אושפיזא, יהבו להו. אמרו לו: מה שמד? - אמר להו: כידור.												!
שמע מינה אדם רשע הוא, שנאמר (דברים לב) כי דור תהפכת המה.	אמר: [רבי מאיר]											!
רבי יהודה ורבי יוסי אשלימו ליה כיסייהו. רבי מאיר לא אשלים ליה כיסיה - אזל אותביה בי קיבריה דאבוה.												!
אתחזי ליה בחלמיה: תא שקיל כיסא דמנא ארישא דההוא גברא.												!
למחר אמר להו: הכי אתחזי לי בחלמאי												!
אמרי ליה: חלמא דבי שמי לית בהו ממשא.												!
אזל רבי מאיר, ונשריה כולי יומא ואייתיה.												!
למחר אמרו לו: הב לן כיסן. אמר להו: לא היו דברים מעולם.												!
אמאי לא דייקיתו בשמא?	אמר להו רבי מאיר:											!
אמאי לא אמרת לן מר?	אמרו ליה: [רבי יהודה ורבי יוסי]											!
אימר דאמרי אנא חששא, אחווקי מי אמרי?	אמר להו: [רבי מאיר]											!
משכחו ועיילוהו לחנותא, חזו טלפחי אשפמיה, אזלו ויהבו סימנא לדביתוהו, ושקלוהו לכיסייהו ואייתו. אזל איהו וקטליה לאיתתיה.												!
מים ראשונים האכילו בשר חזיר, מים אחרונים הרגו את הנפש.	היינו דתניא:											!
ולבסוף הווי דייקי בשמא, כי מטו להווא ביתא דשמיה בלה - לא עיילו לגביה.												!
שמע מינה רשע הוא, דכתיב (יחזקאל כג) ואמר לבלה נאפים	אמרי:											!
מי שנשכו כלב שוטה וכו'.												!

<p>disputants-חולקים-♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה-◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-< story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא-■ challenge-קושיא-; ◊ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
---	--

יומא-יום הכפורים		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא		מאן דאמר											
תמונה דברים נאמרו בכלב שוטה: פיו פתוח וריריו נוטף, ואזניו סרוחות, וחביו מונחת לו בין ירכותיו ומהלך בצדי דרכים	תנו רבנן: [ת"ק]										■	◊	פג:
אף גובח ואין קולו נשמע	יש אומרים:										■	◊	פג:
ממאי הוי?											^		פג:
נשים כשפניות משחקות בו	רב:							♦	!			◊	פג:
רוח רעה שורה עליו.	שמואל:							♦	!			◊	פג:
מאי בינייהו?										;			פג:
איכא בינייהו, למקטליה בדבר הנזרק.												◊	פג: